

Upravni sud Republike Hrvatske

Zakon o prebivalištu i boravištu građana (Narodne novine, br. 53/91, 26/93)

Članak 13. stavak 3.

ČINJENICA DA JE NAKON PODNOŠENJA ZAHTJEVA ZA PROMJENU ADRESE DONESENA PRVOSTUPANJSKA PRESUDA KOJOM JE USVOJEN OTKAZ UGOVORA O KORIŠTENJU STANA, NE MOŽE BITI RAZLOGOM ZA DONOŠENJE RJEŠENJA O BRISANJU IZ EVIDENCIJE O PREBIVALIŠTU.

(Odluka Upravnog suda Republike Hrvatske, broj: Us-9390/1997 od 4. svibnja 2000.)

“Prvostupanjsko i osporeno rješenje doneseno je temeljem odredbe članka 13. stavka 3. Zakona o prebivalištu i boravištu građana (Narodne novine, broj 53/91 i 26/93) koja propisuje da će nadležno tijelo po službenoj dužnosti donijeti rješenje o brisanju iz evidencije o prebivalištu ako utvrdi da je podnositelj prijave dao netočne i neistinite podatke.

Iz podataka spisa predmeta razvidno je da je tužitelj 2. kolovoza 1995. podnio zahtjev za promjenu adrese stanovanja, i to sa adrese u R., A. K. br. 20, na adresu u R., D. G. br. 11. Uz navedenu prijavu priložio je izjavu svoje bake Lj. C. od 1. kolovoza 1995., ovjerenu kod javnog bilježnika, da je ona nositeljica stanarskog prava na stanu u R., D. G. br. 11, i da tužitelja prima na stan, ugovor o korištenju stana zaključen 1. lipnja 1981. u R. između S. R. i

Lj. C. i vlasnički list iz kojeg je razvidno da je temeljem darovnog ugovora od 26. kolovoza 1986. godine vlasništvo na predmetnom stanu stekla L.R.

Tuženo tijelo u obrazloženju osporenog rješenja navodi da je u provedenom postupku utvrđeno da se kod Općinskog suda u R. od 1994. godine pod brojem P-. vodi sudski spor između L. S. i Lj. C. radi otkaza ugovora o korištenju stana Lj. C. na stanu u R., D. G. br. 11, te da je u tom predmetu donesena prvostupanijska presuda kojom je usvojen otkaz ugovora o korištenju stana.

Dakle, kao razlog za brisanje tužitelja iz evidencije o prebivalištu ističe se prvenstveno navedena presuda Općinskog suda u R. Prema ocjeni Suda, činjenica da je donesena prvostupanijska presuda kojom je usvojen otkaz ugovora o korištenju stana Lj. C. nije razlog za brisanje tužitelja iz evidencije o prebivalištu temeljem članka 13. stavka 3. Zakona o prebivalištu i boravištu građana. Naime, da bi bili ispunjeni uvjeti za brisanje iz evidencije o prebivalištu temeljem navedenog članka, potrebno je utvrditi da je podnositelj prijave dao netočne i neistinite podatke. Međutim, u konkretnom slučaju nije razvidno da je tužitelj upisao prebivalište na temelju netočnih i neistinih podataka, a činjenica da je nakon podnošenja zahtjeva donesena prvostupanijska presuda kojom je usvojen otkaz ugovora o korištenju stana Lj. C., i to nakon podnošenja zahtjeva za promjenu adrese od strane tužitelja, ne može biti razlog za postupanje po odredbi članka 13. stavka 3. Zakona o prebivalištu i boravištu građana."

Zakon o zapošljavanju stranaca (Narodne novine, broj 19/92, 33/92, 26/93, 52/94)

Članak 2.

RADNU DOZVOLU TREBA IMATI I STRANAC U REPUBLICI HRVATSKOJ KOJI OBAVLJA STRUČNI RAD UTVRĐEN UGOVOROM O POSLOVNO-TEHNIČKOJ SURADNJI.

(Odluka Upravnog suda Republike Hrvatske, broj: Us-9651/1997 od 6. travnja 2000.)

"Prema odredbi članka 2. Zakona o zapošljavanju stranaca (Narodne novine, br. 19/92, 33/92, 89/92, 26/93 i 52/94) radnu dozvolu strancima za rad u

Republici Hrvatskoj izdaje Zavod za zapošljavanje - Središnja služba Zagreb. Organizacija, odnosno poslodavac, ne smije zasnovati radni odnos niti sklopiti ugovor o izvršenju posla sa strancem koji ne posjeduje radnu dozvolu.

Prema odredbi članka 19. stavka 1. navedenog zakona nadzor nad primjenom ovoga zakona i propisa donesenih na temelju toga zakona provodi inspekcija rada.

Stavkom 2. istog članka Zakona propisano je da u slučaju da inspekcija rada utvrdi da stranac nema urednu dozvolu za rad i ne ispunjava druge propisane uvjete za rad, donosi rješenje o zabrani rada strancu te podnosi prekršajnu prijavu protiv poslodavca i odgovorne osobe poslodavca.

Nije sporno da tužitelji pod 3., 4. i 5. nemaju radne dozvole te da su zatečeni da rade kod prvotužitelja, bez radne dozvole. Prema mišljenju Suda, pravilna je ocjena tuženog tijela da Zakon o zapošljavanju stranaca ne sadrži odredbe koje bi oslobađale prvotužitelja obveze pribavljanja radne dozvole u slučaju kada stranac u Republici Hrvatskoj obavlja stručni rad utvrđen ugovorom o poslovno-tehničkoj suradnji, odnosno dugoročnoj proizvodnji kooperaciji, te u prijenosu tehnologije, pa da je i u tim slučajevima obvezno pribaviti radnu dozvolu. Ovakvo stajalište tuženo tijelo pravilno temelji na odredbama članka 1. stavka 2. i članka 2. stavka 2. Zakona o zapošljavanju stranaca."

Zakon o kretanju i boravku stranaca (Narodne novine, broj 53/91, 26/93, 29/94)

Članak 39. stavak 1. točka 3.

ZA OCJENU DA SE STRANAC NE PRIDRŽAVA PROPISA NIJE DOVOLJNO SAMO VOĐENJE PREKRŠAJNOG POSTUPKA PROTIV NJEGA, VEĆ JE POTREBNO DA JE DONESENA PRAVOMOĆNA OSUDA ZA POČINJENI PREKRŠAJ.

(Odluka Upravnog suda Republike Hrvatske, broj: Us-3359/1998 od 17. svibnja 2000.)

"Člankom 39. stavkom 1. točkom 3. i 4. Zakona o kretanju i boravku stranaca (Narodne novine, broj 53/91, 26/93 i 29/94) propisano je da će se otkazati boravak strancu koji se nalazi na privremenom boravku, na produženom boravku ili na boravku s poslovnom vizom ako se ne pridržava propisa ili ne

izvršava odluke državnih tijela (točka 3.), te ako ostane bez sredstava za uzdržavanje (točka 4.).

U ovom slučaju upravna tijela su zaključila da su ispunjene pretpostavke za otkaz boravka tužitelju iz citiranog članka 39. stavka 1. točke 3. i 4. Zakona uz obrazloženje da je tužitelju rješenjem Prekršajnog suda u U., broj: I-J-2/98-7 od 2. siječnja 1998., izrečena novčana kazna zbog prekršaja iz članka 13. i 17. Zakona o prekršajima protiv javnog reda i mira.

Spisu predmeta priloženo je u preslici spomenuto rješenje Prekršajnog suda u U. kojim je tužitelj proglašen krivim zbog prekršaja iz članka 13. i 17. Zakona o prekršajima protiv javnog reda i mira, na koju je stavljena potvrda pravomoćnosti dana 2. siječnja 1998.

Međutim, tužitelj je uz tužbu dostavio rješenje Visokog prekršajnog suda, broj: J-65/1998. od 28. siječnja 1998., kojim je uvažena njegova žalba i ukinuto navedeno prvostupanjsko rješenje Prekršajnog suda u U.

Tužitelj je svojim tužbenim navodima doveo u sumnju utvrđenje upravnih tijela jer se ne može zaključiti da je u vrijeme donošenja rješenja bio pravomoćno osuđen za navedeno prekršajno djelo. Prema shvaćanju Suda, samo vođenje prekršajnog postupka ne može biti temelj ocjeni i zaključku da se tužitelj ne pridržava propisa ili ne izvršava odluke državnih tijela.”

Zakon o kretanju i boravku stranaca (Narodne novine, br. 53/91, 26/93, 29/94)

Članak 39. stavak 1. točka 3.

OKOLNOST DA JE MINISTARSTVO RADA I SOCIJALNE SKRBI PONIŠTILO RJEŠENJE INSPEKCIJE RADA KOJIM JE TUŽITELJICI ZABRANJEN RAD IMA UTJECAJA NA RJEŠAVANJE U POSTUPKU OTKAZA BORAVKA.

(Odluka Upravnog suda Republike Hrvatske, broj: Us-11561/1997 od 23. ožujka 2000.)

“Odbijajući žalbu tužiteljice protiv naprijed citiranog prvostupanjskog rješenja kojim je tužiteljici otkazan boravak u Republici Hrvatskoj, tuženo tijelo u obrazloženju osporenog rješenja navodi da je uvidom u spise predmeta

utvrđeno da je tužiteljici rješenjem Inspekcije rada K. zabranjen rad u Republici Hrvatskoj jer je zatečena da radi bez radne dozvole, pa da su slijedom toga ispunjeni uvjeti za otkaz boravka temeljem članka 39. stavka 1. točke 3. Zakona o kretanju i boravaku stranaca.

Međutim, tužiteljica je uz tužbu priložila rješenje Ministarstva rada i socijalne skrbi Republike Hrvatske - Sektora rada, klasa: UP/II-040-02/97-01/45, ur. broj: 524-02/2-97-2 od 3. rujna 1997., kojim je poništeno rješenje Inspekcije grada K. na koje se poziva tuženo tijelo u obrazloženju osporenog rješenja. S obzirom na to da je prije donošenja osporenog rješenja naprijed navedenim rješenjem Ministarstva rada i socijalne skrbi - Sektora rada poništeno rješenje Inspekcije grada K., na koje se poziva tuženo tijelo u obrazloženju osporenog rješenja, osporeno se rješenje ne može ocijeniti zakonitim.”

*Priredila: Mira Štern**

* Mira Štern, dipl. pravica, sutkinja Upravnog suda Republike Hrvatske